

INGRĪDA ZAĶE

ŠUGERBUŠŠ

INGRĪDA ZAĶE

ŠUGERBUŠŠ

Absurdi
stāstiņi
vīriešiem

821.174-32

Za 316

Vāka dizaina autore *Natālija Kugajevska*
Toma Kalninska ilustrācijas un vāka zīmējums

Ingrīda Zaķe

ŠUGERBUŠS

Absurdi stāstiņi vīriešiem

Apgāda vadītāja *Vija Kilbloka*

Projekta vadītāja *Bārbala Simsons*

Redaktore *Daina Grūbe*

Korektore *Ilona Burka, Evija Stikute*

Mākslinieciskā redaktore *Inguna Kļava Švanka*

Tehniskā redaktore *Iveta Kļaviņa*

Maketētāja *Dace Polkmane*

Apgāds Zvaigzne ABC, SIA,

K. Valdemāra ielā 6, Rīgā, LV-1010.

Red. nr. L-4238.

Jelgavas tipogrāfija

Šis ir ar autortiesībām aizsargāts darbs.

Darba reproducēšana vai jebkāda cita neatļauta
izmantošana ir autortiesību pārkāpums.

Par autortiesību pārkāpšanu ir paredzēta
atbildība Krimināllikuma 148. pantā.

© Ingrīda Zaķe, 2023

© Literārā apdare, izdevums, mākslinieciskais noformējums,

Apgāds Zvaigzne ABC, 2023

ISBN 978-9934-31-366-0

*Tā kā man ir divi brāļi, divi brālēni, divi dēli,
divi mazdēli, divi vīri (vai, to gan nevajadzēja teikt)
un gandrīz visi mani priekšnieki ir bijuši vīrieši,
uzskatu, ka pietiekami labi pazīstu vīriešu
psiholoģiju, lai uzdrīkstētos izteikties no viņu
pozīcijas. Bet, tā kā arī vīrieši ir ziņkārīgi
un viņiem interesējam mēs – sievietes,
tad arī viņas šajā grāmatā nebūs aizmirstas.*

**Šugerbuša tēvoča
šausmu stāsts**

Bailes parādās ceturtajā dienā. No visa un visiem. Vispirms bailes izlec no spoguļa. Ak Dievs... Tur visā augumā stāv kāds briesmīgs tips aizpampušām acīm, melniem riņķiem zem tām; bārdas rugāji kā eža adatas draudīgi slejas uz visām pusēm. Lielais, sarkanais deguns kā vecs skurstenis ir nedaudz sašķiebies uz vienu pusi – tieši tik daudz, lai atklātu uzpampušo lūpu, kas tagad vairs īsti neaizsedz tukšumu, kur kādreiz bijis zobs. Vells, būšu kaut kur iemaucies...

Man bail no šī tipa. Izskatās draudīgs...

Nākamais bieds. Pļerkšķ tik skaļi, ka skaņa sāpīgi iziet caur visu ķermeni un atduras deniņos.

– Hallo?

– Murīt, nu kā tev ir? Vakar tu man izklausījies tāds aizdomīgs. Tikai nesaki, ka uzdzīvoji! Mums te iet labi, smuka saulīte, bērni visu dienu plunčājas pa jūru, omīte mums gatavo garšīgas pusdienas, drīz jau taisāmieš uz māju pusi, vai tu vannasistabā remontīņu pabeidzi, plauktiņu arī pieliki, podu salaboji, vairs netek, ļer-ļer-ļer, ļer-ļer-ļer...

Galvā iedur asa sāpe. Pakausī sāk pulsēt. Tūlīt redze dubultosies.

Ļer-ļer-ļer...

Un ja nu tas nekad neapstāsies? Bailes sagrābj atkal un sažņaudz krūškurvi. Tas nekad nebeigsies...

Tomēr nē, vārgi ierunājas loģika, kaut kad taču var nosēsties baterija. Baterija taču nav mūžīga. Baterijas uzlādē.

– Man tūlīt izlādēsies telefons. – Pats sabīstos no svešādā basa dobjās čerkstoņas.

– Murīt, kas tev ar balsi? Caurvējā stāvēji? Es taču tev teicu – sasvīdis neturi logu vaļā! Tu taču...

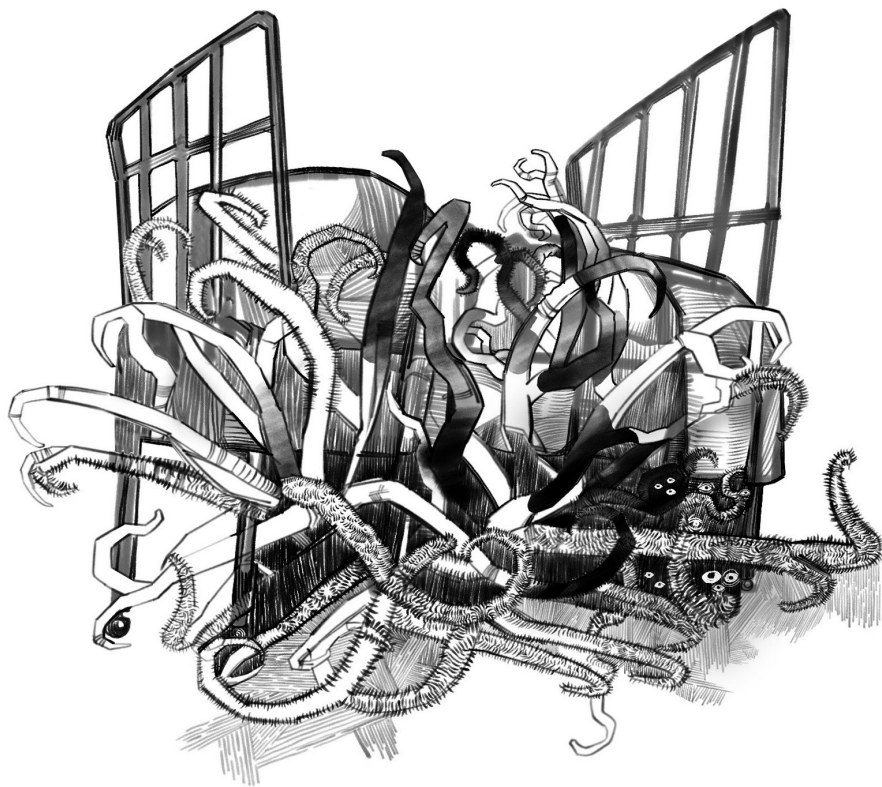
Ļer-ļer-ļer...

Tiktāl normāli. Vairs neļerina. Nekas neliecina, ka tuvotos vēl kādas briesmas. Tomēr... Maita, noslīdēja zemē, jāliecas... Cik daudz kustību jāpatērē un kāda piepūle jāpacieš, lai paceltu tādu mazu, melnu sūdiņu... Un, protams, sākas sirds kļaudzieni. Drāžas līdz pat pirkstu galiem. Līdz ar kļaudzieniem lielās bailes klāt gan. Krampjaini kampaņams gaisu, nosligstu uz grīdas.

Tagad jādomā, kā bailes apmānīt. Kā iestāstīt tām, ka viss ir īslaicīgs. Arī bailes. Ar bailēm ir jāprot sadzīvot, tās jāsaprot. Bailēm jāliek pretī kaut kas pozitīvs. Tad no bailēm var atbrīvoties, noslīcināt tās kā netīru ūdeni renstelē. Bet nav grūtākas cīņas kā cīņa ar bailēm. Un zinu, ka pašlaik es šajā cīņā esmu zaudētājs...

Sakopoju pēdējos spēkus un pasniedzos pēc melnā nieciņa. Rokā ir. Zvanīt ātrajiem? Bet tad man kaut kādā veidā būs jātiek līdz durvīm, lai viņus ielaistu. Nē, to es nespēju. Pagulēšu tāpat.

Bet guļot mans skatiens aizslīd līdz pagultei. Ak nē! Tur taču ir vislielākais bieds – pagultes briesmoņi. Gariem, spalvainiem taustekļiem tie snaikstīsies pēc manis, ievilks tur apakšā, tumsā, kas, šķiet, jau tagad

lieliem kamoliem lien ārā gluži kā dzīva, staipot savus kāros taustekļus. Lūkojoties pagultē, pēkšņi uzmācas sajūta, ka dienasgaisma pārvēršas par blāvu, raustīgu gaismoņu un telpa iegūst jaunas, draudīgas aprises. Es pilnīgi sajūtu, ka, pagaidām vēl slēpdamies aiz krēslas robežas, mani novēro desmitiem alkatīgu acu pāru. Acu, kuras ir daudz tumšākas par pašu melnāko tumsu. To skatiens stindzina un paralizē gribu.

No izkaltušās rīkles izlaužas apspiests vaids, atkal un atkal dobjī atbalsodamies kaut kur tumsas ieskaustajos vecā dzīvokļa augstajos griestos. Pēdējā skaņa vēl vibrē gaisā, kad gluži kā atbildot visos stūros atskan jaunu vēstoši, necilvēcīgi smieklī. Uzvējo auksta vēsma, piepildīdama telpu ar trūdu, pelējuma un iznīcības dvašu. Melna, draudīga siena uzmācīgi tuvojas, neatstājot man atkāpšanās iespēju.

Aizklāju acis un sajūtu, kā tumsa staipa savas drebelīgās, lipīgās ķetnas pēc manis. Auksti drebuļi sāk kratīt manu miesu. Kaklu žņaudz neprātīgu pirkstu tvēriens, jūtu, ka sāk trūkt elpas.

– Palīgā! Es mirstu!

Sitiens pa galvu. Saļimstu.

Minūtes, sekundes vai stundas – nevaru pateikt, cik ilgi biju nemaņā. Kad atgūstos, melnā siena ir izzudusi un smacējošie griesti aizpeldējuši nebūtībā. Roka satausta smagu, biezu priekšmetu. Grāmata. Kur tā te gadījusies? Laikam rāpojot būšu sakustinājis grāmatplauktu. “Lielā Medicīnas enciklopēdija”. Atvērumā, protams, *Faccex*. Bet šobrīd man slāpst tā, ka es dzertu pat to.

Nogrūžu grāmatu tālāk no sevis un uzslienos uz ceļiem. Nežēlīgi kalst rīkle. Steidzīgi vajag kaut ko iedzert.

Jau sāku rāpot uz virtuves pusi, bet tad atceros, ka no rīta ar labo nodomu salabot tualetes podu esmu noslēdzis ūdeni. Labais nodoms izčibēja, tiklīdz skalojamā kastē atradu biezā plastmasas maisiņā ietītu *dzimtenīti*. Tālāk vairs neko neatceros. Tātad nav nekādas jēgas grābstīties gar krāniem. Un pieslēgt atpakaļ ūdeni manā situācijā ir neiespējami. Tad vajadzētu atstumt veļas automātu no sienas, pie kuras atrodas ūdensvada caurules, un sadabūt kaut kur flaķenes. Un ar milzīgu spēku būtu jāatgriež sarūsējušais ventilis, ko gadu gadiem apņemos nomainīt, bet nekādi nesanāk.

Nē, ūdeni dabūt – tas man nespīd. Sasprindzinu atmiņu. Kaut kur taču jābūt noslēptam visītim, tā sauktajam NZ... Bet kur?

Pārcilāju galvā visas savas slēptuves, lai velti netērētu spēkus ar meklēšanu. Priekšnamā vecajā gumijas zābakā bija polšs, bet to izdzēru jau aizvakar. Koridora skapī aiz kanalizācijas trubām glabāto kočiņu piezmiēdu vakarvakarā. Bet kur bija visītis?!

Galva sāk džinkstēt no saspringtās domāšanas. Paga, iesim soli pa solim. Visīti atnesa sievasbrālis uz jubileju, zolīdi uzliku to uz galda. Attaisīts tika, iesākts arī. Bet, kad svinēšana gāja uz beigām, neuzkrītoši paņēmu iesākto visīti no galda un noslēpu. Bet kur? Bērnistaba atkrīt, guļamistaba arī. Nedrošā zona. Virtuvē visi kakti un plaukti jau izmēģināti, tos regulāri inspicē, esmu jau vairākas reizes uzrāvies un atmaskots,

pat tvaika nosūcējā virs plīts noslēpto blašķi konfiscēja. Sasodītā tīrības milēšana!

Pēkšņi man ataut gaisma – koridora antresols! Lai tajā kaut ko ieliktu vai no tā izņemtu, vajadzīgas trepes. Bet trepes stāv uz balkona. Un tur mājo vislielākās bailes – augstums. Ja izrāpošu uz balkona, skaidri zinu, ka būs jāskatās uz leju. Un, tiklīdz paskatišos uz leju, iestāsies panika. Panika ir tas, ko domas dara ar ķermeni. Domas par to, kas var notikt. Bailes pastiprināsies arvien vairāk. Vispirms palēnām paņems mani aiz rīkles un aizžņaus ciet. Tā ir stagnātiska bezsamaņa, stāvoklis ar izslēgtu apziņu. Augstākajā lēkmes punktā smadzenēs ieslēdzas virpuļojošas baiļu spirāles un atņem jebkādu kontroli. Arī kontroli pār kuņģi. Tajā iestājas sīkstis, melns smagums, kas spazmu veidā sarauj kuņģi mazu, maziņu un izgrūž visu saturu ārā. Tas notiks uz balkona...

Nē, pašreizējā situācijā uz balkona nevaru iet. Bet kā tikt pie antresola? Piestumt krēslu? Labi, piestumt es varbūt vēl varētu, bet uzkāpt uz tā noteikti ne.

Un ja nu visiša tur nemaz nav? Labāk lēnām atspiešanās kaktiņā pie sienas un atpūtīšos. Milzīgs nespēks.

“Es saucu noguris, lai nāve nāk.” Šekspīrs. *Sonnet number 66*. Tā jau domāju, ka tā anglene vajās mani vislaunākajos murgos. Bet – jā, tad labāk nāve nekā šis šausmīgās slāpes. Nolemts. Miršu.

Te pēkšņi starp manu pieņemto lēmumu un miršanu iespraucas šķērslis. Kā zibens caur smadzenēm iztraucas doma: akvārijs! Bērnistabā taču ir akvārijs, ko uzdāvinājām puikam uz dzimšanas dienu, jo viņš ļoti

gribēja kādu dzīvu radībiņu. Tā kā papagaiļu un kāmjū todien zooveikalā nebija, bet par suņiem un kaķiem nevarēja būt ne runas, izvēle starp bruņurupuci un zivtiņām krita uz akvāriju. Laikam miršana būs jāatliek.

Lēnām rāpoju caur durvīm uz bērnistabu, kur, uzstutēts uz koka statīva, mirdzoši aicinošs, glābjošu veldzi sološs, mani gaida akvārijs. Esmu klāt. Tūlīt sliešos kājās un dzeršu, dzeršu. Tūlīt, tūlīt.

Pozas maiņa laikam bijusi par strauju. Galva sareibst karuselī. Sagrīļojos un, lai nezaudētu līdzsvaru, pieķeros pie tuvākā priekšmeta – akvārija malas. Smagais stikla zārks iecērt mani sevī un pielīmē pie zemes.

Mans ķermenis saplūst ar šķidro matēriju – svētīto ūdeni, vīnu, *Faccex*, sviedriem, siekalām, kuņģa sulu, urīnu, asarām, asinīm.

Esmu pilns. Pilns ar šķidrumu, ar dūņām, sīkiem gliemezīšiem, spožām zivju zvīņām, maziem akmentiņiem, smiltīm. Pilns, pilns, piepildīts.

Un bailēm vairs nav vietas.

Tam piekrita arī Šugerbušs.

